

Vessar l'ombra

Pep Aymerich

Del 12 de juliol al 8 de setembre de 2024

Inauguració, divendres 12 de juliol a les 19 h

Exposició en el marc del festival Schubertiada de Vilabertran 2024

Canònica de Santa Maria de Vilabertran

«A voice comes to one in the dark. Imagine.»
Samuel Beckett, Company

Diàlegs. Art, música i patrimoni és un cicle estival que uneix aquests tres puntals de la cultura a la Canònica de Santa Maria de Vilabertran. Des de fa trenta-dos anys, en aquest espai, hi té lloc la Schubertiada, un festival internacional dedicat al món del lied romàntic i a la música de cambra, i des de fa deu anys consecutius, s'hi duu a terme paral·lelament una exposició d'art contemporani a cura del Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural.

«Vessar l'ombra» mostra una recerca metodològica i experiencial, una via per trobar una sintaxi i un espai propi a través de la pintura com a mitjà, una pràctica que havia començat a investigar el 2017 pintant amb cera d'abella i pigment natural (encàustica) *Anunciació de l'Apocalipsi*.

La qüestió de l'ombra ve de lluny. En unes instruccions de muntatge de l'exposició «Natura interior» del 30 de maig del 1989 –que no es va arribar a fer mai–, Aymerich anotava: «El blau...; insectes...; atmosfera en la que hi costa respirar (...). La penombra, però, caracteritzarà l'ambient». Aquí passem de la penombra, a l'ombra. Si per a la penombra es necessita la presència d'un cos opac proper per generar una atmosfera lumínica particular, l'ombra és indestruïble del cos –la matèria– que la produeix. L'ombra és concreta; vessar-la significaria transformar-la en un element ambiental, predisposat a negar o a calmar. Aymerich s'interessa per l' "apocalipsi", la foscor dels temps traduït a un malestar social que sembla defugir la "revelació" que promet la seva etimologia. A *El llibre de l'Apocalipsi de Sant Joan de La Bíblia*, en el cel s'obre el temple, el tabernacle de l'aliança, per donar pas als set àngels que duen les set plagues. L'enlluernament celestial precedeix a la màxima foscor, al fum de l'incendi que ho cobreix tot. Aquesta foscor que avui fa vessar la sang dels innocents a Orient i arreu.

L'artista arbora una litúrgia per manifestar el potencial creatiu i destructiu de tot allò que toca l'home. La pintura brega amb la mel, el foc i la fi del temps. Aymerich assaja unes últimes traces, recull les despulles, dona pas a les abelles i al seu màgic obrar, disposa la matèria perquè puguem estar-nos davant d'aquella fosca...*by natural piety...*, cap a la llum o cap al no res. Qui sap. De vegades, la vida deu tenir forma d'arc i es torna als orígens, és a dir, a les infàncies i a les pèrdues, als traus, a les despulles i a les ferides que les acompanyen, també les històriques. Res era necessari, res era degut, però es va fer via mentre vessava l'ombra.

HI COL·LABORA:

HO ORGANITZEN:

Perfum i ombra (2024)

Pep Aymerich, després de treballar al llarg de dècades des de la performance, la fusta i l'escultura, al taller adjacent a la seva casa natal de Sarrià de Ter, el 2017 va decidir investigar amb la pintura. Com a continuació d'aquest gest, el 2024 s'ha tancat a fer-se la pròpia pintura i s'ha lliurat a la biomimesi. Les cel·les hexagonals de les bresques d'abella inspiren l'arquitectura que acull les pintures que ha realitzat dins la canònica de Santa Maria de Vilabertran. Si el foc transforma la fusta i fa néixer el carbó, del nèctar i del pol·len de les flors, en sorgeix la mel i la cera; «la mel que és sol» -diu Aymerich-. La cera i el carbó es combinen amb els pigments naturals per crear un espai de penombra per a la meditació cromàtica i espiritual. Els antagonismes s'escenifiquen, indestriables: "dins-fora", "ombra-llum, a voltes, perfum", "vida-extinció", "individu-comunitat". L'artista ressegueix la fosca, però no des del cos -com sovint ha fet-, sinó des del traç, enfonsant-se conscientment en la forma intuïda del dodecaedre ròmbic que ell mateix ha construït i que es genera en la intersecció dels prismes hexagonals que conformen les cel·les de les abelles.

Anunciació de l'Apocalipsi (sèrie "Beatus", 2017)

Composició performativa composta de tres pintures fetes amb cera d'abella i pigment natural i l'escultura d'un corn de fusta de noguera (220x220x20cm). Per realitzar aquesta peça s'ha partit de la motivació d'una il·lustració "Explanatio Storie" del "Beatus" de Girona, segons *El llibre de l'Apocalipsi de Sant Joan*. L'obra proposa fer una meditació amb la intenció de rescatar el significat simbòlic medieval per parlar sobre la terra, entesa com a matèria corporal i reclamar la imperiosa necessitat de la seva conservació.

Pietat II (2011)

El record de les Pietats de Miquel Àngel és aquí present per la composició del llaç maternofamiliar unificat pel marbre. En la Pietat de Pep Aymerich, la relació entre els cossos queda descol·locada: els dos cossos no són sinó un, la carn i la cera tan semblants i tan diferents alhora. El subjecte, o la carn, es distancia de si mateix recreant-se en el món físic per embalsamar-se. El doble és el testament o testimoni de si mateix. Allò que queda és l'*ápeiron*, l'indeterminat, potser l'essència del subjecte.

Dissolució (2011-2024)

La filòsofa Adriana Cavarero qüestiona la rigidesa de la postura erigida i considera que el gest més humà és, precisament, el de la inclinació, que uneix el jo i l'altre en un *continuum* fraternal o amorós. A *Dissolució*, el jo -materialitzat amb cera d'abella- s'inclina i es dissol per deixar només el rastre d'allò que l'ha nodrit: la mel, com a muda, és també nutrient. Com si l'espai interior -animós i animat- de l'ésser, pogués fer-se visible només a través d'una dissolució o vessament que, per mostrar-se, ha d'anul·lar el cos que el contenia.

Pep Aymerich (Sarrià de Ter, 1962) és escultor, performer, vídeo artista i fuster. Per ell, la pràctica artística i l'ofici són pràcticament indissociables. La seva trajectòria artística es fonamenta en el qüestionament constant sobre el conflicte de l'home davant la fragilitat de la seva existència. Ha fet exposicions individuals i col·lectives, performances, instal·lacions; ha participat en Festivals d'Art i Natura i d'Arts en Viu. També ha realitzat escenografies per diferents companyies de dansa, teatre visual, teatre infantil i clown.

Ingrid Guardiola, comissària

HI COL·LABORA:

HO ORGANITZEN:

